

τησαν τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν μαγισσῶν. Ἐμεγάλωνε βαθμῶν κατὰ τρόπον πολὺ ὑπερβολικόν. Ὅταν ὁ λαὸς τοῦ ἤγειρε θριαμβευτικὰς ἀψίδες, πρὸς ἐορτασμὸν κάποιας μεγάλης νίκης, κατέβαινε ἀπὸ τ' ἄλογο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάτῃ ἀπὸ κάτω. Καὶ ὅσον ὑψηλὸς καὶ ἂν ἦσαν πάντοτε τὸ ἀργυροῦν λοφίον τοῦ κράνους τοῦ προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ αἰτώματος.

Φυσικὰ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐδήλωσαν εἰς τοὺς πρέσβεις ὅτι τὸ μελετηθὲν συνοικέσιον ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ πολὺ ὀξὺθυμος — ἦτο τέτοια ἡ κραστὶς του — δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησι. Τίποτε δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ. Ἡ ὁμολογία ὅτι ἡ Ὁθλιδὴ ἦτο μικροσκοπικοῦ ἀναστήματος τοῦ ἐφάνη παράλογος πρόφασις ἐπινοηθεῖσα μόνου καὶ μένου δια νὰ τὸν γελάσουν. Καὶ ἐπιθέτων τὸ κράνος του, τοῦ ὁποίου τάργυρά πτερά ἐταράχθησαν, ἀνεβόησεν ὅτι θὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβολὴν τοῦ τοῦ ἔγινε.

III

Ἐκαμε ὅπως εἶπε. Συνῆψε αἱματηρὲς μάχες, ἐδήλωσε πόλεις καὶ ἐπέκασε διὰ στόματος ρομφαίας μυριάδας ἀνθρώπων. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα παρετήρησαν ὅτι στὸ ἔλος ἡ ἴδια τύχη ἐπερίμενε καὶ αὐτοὺς καὶ τὸ βασιλείον των εἰν δὲν ἤρχοντο εἰς συνεννόσιν με τὸν γιγαντώσωμον κατακτητὴν, ποῦ ἐβάδιζε ἐναντίον τῆς πρωτεύουσας διασκελίζων τὰ φλεγόμενα χωρία καὶ δάση.

Ἐσπευσαν λοιπὸν νὰ τοῦ ζητήσουν εἰρήνην με τὴν υποχρέωσιν νὰ μὴ τοῦ ἀρνηθοῦν πλέον τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς των. Ἦσαν ἄλλως τε πολὺ ἤττοχοι διὰ τὴν ἐκθεασιν τῆς συγκραταθείσας των, διότι ὁ αὐτοκράτωρ εὐθὺς ὡς θὰ ἔβλεπε τὴν Ὁθλιδὴν θὰ παρητεῖτο ἀμέσως τοῦ σχεδίου του καὶ θὰ ἐπέστρεφε στὸν τόπον του με τὰ στρατεύματά του ποῦ ἀνεστατάωνταν ἀδίκα τὸν κόσμον.

Ἐρίσθη ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐβλέποντο διὰ πρώτην φοράν οἱ δύο μνηστῆρες. Ἀλλ' ἡ συνέντευξις

αὕτη ἔγινε στὸ πάροκο καὶ ὄχι εἰς τὰ ἀνέκτορα, διότι ὁ νικητὴς δὲ θὰ μπορούτε νὰ σταθῇ ὄρθιος μέσα εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ θρόνου ποῦ ἦσαν χαμηλὲς γι' αὐτόν.

— Μὰ, εἶπε, δὲν βλέπω τὴν πριγκίπισσα. Δὲν θὰ ἔλθῃ τώρα :

— Κυριάζετε στὰ πόδιά σας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Πράγματι ἦτο ἐκεῖ δὲ καὶ μόλις ξεπερνοῦτε τὴν πρᾶσινάδα ποῦ ἐπλαίστιωνε ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ τοὺς δρομίσκους τοῦ πάροκου. Μικροσκοπικὴ καὶ αἰθήρια, μετὴ χουσοῦφαντῆ ἐσθῆτά της, καὶ μετὴ τὸ μέτωπον ἀπαστράπτου ἀπὸ τοῦς πολυτίμους λίθους, ἐφάνετο περὶ μικροῦτσικῆ ἀκόμη κοντὰ στὸ νέο καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτοκράτορα, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλιόλουστη περικεφάλαια ὑψώνετο ὑπερήφανα κάτω ἀπὸ τὸν γαλανὸ οὐρανόν.

— Ἀλλοίμονο ! εἶπε, πιραχμένος ποῦ τὴν ἔβλεπε ἐκεῖ κάτω τόσο αἰθήρια ἀλλὰ καὶ τόσο μικρῇ.

— Ἀλλοίμονο ! εἶπε καὶ ἐκείνη περιλυπητὴ ποῦ τὸν ἔβλεπε ἐκεῖ πνω τόσο ὠρικό καὶ τόσο μεγάλον.

Τὰ δάκρυα ἐπλημύρισσαν τὰ σηκωμένα της μάτια καὶ τοὺς χαμηλωμένους τοῦ ὀφθαλμούς.

Ἄνακτά μου, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐν ᾧ ἀκόμη ἐκύταζεν ὁ ἔνας τὸν ἄλλο ἀπὸ μακρὰ !

Ἄνακτά μου ! ὅπως βλέπετε, εἶνε ἀδύνατο νὰ νυμφευθῆτε τὴν θυγατέρα μου. Εἴμεθα ἐξυγκυκατμένοι νὰ μὴ δεχθοῦμε τὴν τιμὴν ποῦ μᾶς κάμνετε.

Δὲν ἐπρόφραξε νὰ τελειώτῃ τὴν φράσιν του καὶ κτεῖ πλῆκτος ἐκύταζε τὴν πριγκίπισσα καὶ τὸν αὐτοκράτορα ἐκείνην ποῦ εὐεγχλῶνε κι' ἐκείνον ποῦ εὐέκορινε ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτος, ποῦ εἶνε περὶ ἰσχυρὸς ἀπὸ τοῦς διατημοτέρους ἰκτροῦς, καὶ περὶ δυνατὸς ἀπ' ὅλους τῆς Μάγισσας, καὶ ποῦ ἐτραβοῦτε κι' ἔστερον τὸν ἔνα κοντὰ στὸν ἄλλο ! Ὑπερα ἀπ' ὀλίγον εἶχεν καὶ οἱ δύο σχεδὸν τὸ ἴδιο ἀνάστημα.

Τὰ χεῖλη των ἐχαίδευοντο ἀπαλά καὶ γλυκὰ γλυκὰ σὰν δύο δροσερὰ τριαντάφυλλα ἐπάνω στὸν ἴδιον κλώνον.

B. E. ΠΑΓΛΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Δὲν ἔχει λόγους νὰ παραπονηθῆται φέτος ἡ Ἀλεξάνδρεια δι' ἔλλειψιν κινήσεως, νυκτερινῆς ἰδίᾳ. Μαζὺ με τοὺς κινηματογράφους ἔχομεν τώρα καὶ τὰ τίτρα, τὰς λαϊμητόμους αὐτὰς τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων ἀκόμη, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ χρέμα τοῦ κόσμου δολοφονεῖται ἀπὸ ἀβράς χεῖρας δεσποινίδων με εὐμορφα μάτια καὶ θελκτικὰ σώματα.

Ἐκεῖνο ἕμεις ποῦ ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν σταθμὸν εἰς τὴν θερινὴν κίνησιν τῆς Ἀλεξάνδρειας εἶνε ἡ θεατρικὴ

ζωὴ ποῦ παρατηρεῖται φέτος πλημμυρούσα, περιτεύουσα μάλιστα, ἀπ' οὗ δύο Ἑλληνικὰ θεάτρα ἔχουν ἀναλάβει τὴν ψυχαγωγίαν τοῦ ὁμογενοῦς κόσμου ποῦ ἠναγκάσθη φέτος ν' ἀπολαύσῃ τὴν ὑγρασίαν τῆς θερινῆς περιόδου. Καὶ ἀπὸ μὴνός καὶ πλέον ὁ Παντόπουλος σκορπίζει τὸ γέλοιο καὶ τὴν εὐθυμίαν ἀπὸ τὸ πρόχειρον θέατρον τοῦ «Φαλήρου» ἐνῶ ὁ ἄλλος θίασος πρὶν ἀπὸ τοῦ θεάτρον ἢ «Ἐλπίς» καὶ τώρα ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ «Ἐλδοράδου» ἀγωνίζεται νὰ συγκινήσῃ

μέ τας «Δύο Ὀρφανὰς» καὶ τὸ «Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἔλεος»... διὰ τοὺς θεατὰς.

Ὁ Παντόπουλος μετὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον τοῦ Καίρου ἠθέλησε νὰ διανύσῃ τὴν θερινὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Μέχρι τέλους δὲν γνωρίζω ἂν δὲν θὰ βγῇ μετανοημένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν του αὐτὴν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ κόσμος τοῦ θεάτρου ὁ ἐλάχιστος ποῦ ὑπάρχει ἐδῶ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τοῦ ὀφείλῃ εὐχαριστίας, διότι τὸν διεσκέδασε καὶ τὸν διασκεδάζει μετὰ τὴν τέχνην του καὶ τοῦ παρέσχεν ἀκόμη ἐσπέρας καλλιτεχνικῶν ἀπολαύσεων, ἐξ ἐκείνων ποῦ δὲν εἶνε καὶ τόσο συνήθεις εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ μπαμπασκοῦ καὶ τῆς πρακτικότητος.

Ὁ Παντόπουλος, ὁ καλλιτέχνης ὁ εὐσυνείδητος, ὁ πονῶν τὸ θέατρον καὶ τὴν περιωπὴν του ἐπάλασε καὶ παλαίει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν κατὰ μεγάλων ὁμολογουμένως δυσχερειῶν. Καὶ μόνον χάρις εἰς τὴν ἐπιβολὴν του ὡς διασάρχου καὶ εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν του ὡς καλλιτέχνου κατορθώνει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ κατὰ σχετικῶς ἄριτον ὡς θίασον καὶ εὐπρόσωπον καὶ ἀξίον κάθε προσοχῆς καὶ κάθε ὑποστηρίξεως.

Μετὰ τὸν Χέλμην καὶ τὸν Βεάκην—τὸν καλὸν αὐτὸν καὶ μετὰ τὸν ἠθοποιὸν—κοντὰ του, μετὰ τὸν Μηλιάδην καὶ τὸν Βαξεβανίδην καὶ τοὺς ἄλλους ποῦ λαμβάνουν τὸ βᾶπτισμα τοῦ καλλιτέχνου ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς προσπάθειας του παρουσιάζει ἕνα ἐνηρμονισμένον σύνολον εἰς τὸ ἐπίστον προσαρμόζεται θαυμάσια ὁ γυναικεῖος κόσμος τοῦ θιάσου.

Ἡ κυρία Παντοπούλου πάντοτε μελετημένη καὶ πάντοτε φιλοτιμουμένη εἰς τὴν ἔσον τὸ δυνατόν τελειότεραν ἀπόδοσιν τοῦ ρόλου τῆς. Ἡ κυρία Χέλμη μετὰ τὴν μετριοφροσύνην τῆς καὶ τὴν ἐπιμέλειάν τῆς. Ἡ κυρία Βεάκη μετὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν φυσικότητά τῆς ἢ ὅποια εἰς πολλὰς περιστάσεις σημειοῦν δι' αὐτὴν ὄχι ἀξιοκαταφρονήτους ἐπιτυχίας. Ἡ κυρία Βέρδη—ποῦ χωρὶς νὰ εἶνε ἀκόμη «ξήμερωμα τέχνης» ὅπως τὴν θέλει κάποιος συνάδελφός μου, εἶνε ὁμοῦ συμπαθῆς καὶ ἀρεστὴ χάρις εἰς τὴν φυσικότητα τῆς ἀπαγγελίας τῆς. Ἡ κυρία Γονίδου τέλος ὄλαι μαζὺ καὶ κάθε μίᾳ χωριστὰ συντελοῦν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς γνώμης ὅτι ὁ θίασος ὄχι μόνον εὐπρόσωπος εἶνε, ἀλλὰ σωστὴ ἐξαίρεσις διὰ τὴν θερινὴν ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Εἶνε λυπηρὸν ὁμοῦ ποῦ δὲν ὑποστηρίζεται ἔσον ἔπρεπε. Λυπηρὸν καὶ διὰ τοὺς ἠθοποιούς καὶ δι' ἡμᾶς ἀκόμη. Διότι ἢ ἀποτυχία τῆς θερινῆς σαζὸν τοῦ Παντοπούλου θὰ ἔχῃ ὡς φυσικὴν συνέπειαν τὴν ἔλλειψιν δι' ἄλλα χρόνια κάθε θεατρικῆς κινήσεως ἀξίας λέγου.

***

Καὶ ἔρχομαι τώρα εἰς τὸν ἄλλον θίασον τὸν ἀρχίσαντα ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ σταθμοῦ Καίρου καὶ μεταπηδήσαντα εἰς τὸ «Ἐλδοράδο».

Δυστυχῶς γι' αὐτὸν ὄχι πολλὰ, ἀλλ' οὔτε λίγα δὲν ἔχω νὰ εἶπω. Πᾶν ἀκέφαλον μολοντί με δύο διασάρχας παλαίει κατὰ τῆς καταστροφῆς ἢ ὅποια τὸν

παρασύρει ὅπως τὸ πλοῖον ποῦ τοῦ συνέτριψεν ἢ τρικυμία καὶ ἰστούς καὶ πηδάλιον. Μέσα δὲ εἰς τὴν ἀνεμοζάλην αὐτὴν χάνονται καὶ τὰ δύο μοναδικὰ πρόσωπα διὰ τὰ ὅποια κατὰ ἠμποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς.

Ὁ κ. Λέων πρῶτα, ὁ ὅποιος κύριος οἶδε ποίας ἀμαρτίας πληρόνων εὐρέθη μέσα εἰς τὸν συρφετὸν αὐτὸν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Σφήκα. Γι' αὐτὴν δὲν τολμῶ νὰ εἶπω οὔτε καλὰ οὔτε κακὰ. Ἔχει ἢ ἰδίᾳ σχηματισμένην γνώμην περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς τὴν ὅποιαν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τῆς κλονίσῃ καμμία κρίσις εἴτε θεατρικὴ εἴτε δημοσιογραφικὴ. Ἄρα... Συμπέρασμα ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐξαγάγουν ὅσοι θέλουν.

Τὸ μόνον ποῦ τολμῶ νὰ ἐκφράσω δειλὰ-δειλὰ εἶνε ἢ θλίψις μου διότι ἕνας ἀκατέργαστος πολῦτιμος λίθος ὅπως εἶνε ἡ δεσποινὶς Σφήκα, θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀκατέργαστος καὶ δὲν θὰ λάμψῃ ποτε ὅπως καὶ ἔσον ἔπρεπε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν ἀπὸ ἐγωϊσμὸν ἀδικαιολόγητον καὶ ἐγκληματικὸν ἀκόμη ἐφ' ὅσον παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ καλλιτέχνης δὲν ἀνίηκει μόνον εἰς ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλον τὸν κόσμον.

ΔΗΜΟΣ

Διαρκῆς καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσίς.— Μετ' εὐχαριστήσεως ἠκούσθη ὑπὸ παντὸς φιλοπροόδου ἢ ὑπὸ τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ διοργανώσεως ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ διαρκοῦς ἐκθέσεως δι' ἧς οἱ καλλιτέχναι μας θὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των εὐπρεπεῖς αἰθούσας, εἰς τὰς ὅποιας κάθε νέος πίναξ θὰ εὐρίσκη τὴν ἐμπέπουσαν θέσιν.

Κ. Βολανάκης.— Ἀπέθανεν ὁ διαπρεπῆς θαλασσογράφος μας ποῦ ἐδόξασε τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα μετὰ τὴν ἀναπαράστασιν εἰς πίνακα διὰ τοῦ ἐμπνευσμένου χρωστῆρός του τῆς ἁρμονίας τῆς φύσεως, τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη βαθύτατα καὶ ἀντικατόπτρισε τὸσον ἀριστοτεχνικὰ.

Νέα ἔργα.— Γονιμοτάτη καὶ ἢ ἐφετεινὴ θεατρικὴ περίοδος ἐν Ἀθήναις εἰς πρωτότυπα ἔργα. Διὰ τὸ «Ἐπιμερόναι» τὸ ὅποιον ἐπαίχθη εἰς τὸ «Ἀθῆναιον» ἔγραψεν ὁ κ. Τ. Σταθόπουλος εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν».

«Εἶνε τὸ μόνον πρωτότυπον ἔργον ἀξιοπροσοχῆς, ἀπὸ ὅσα ἐπαίχθησαν ἐφέτος. Ἔργον ὁμοῦ ἀπὸ τὸ ὅποιον μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ τὸν συγγραφέα ποῦ μᾶς δίνει πολλὰς ἐλπίδες πῶς εἰς τὸ μέλλον θὰ